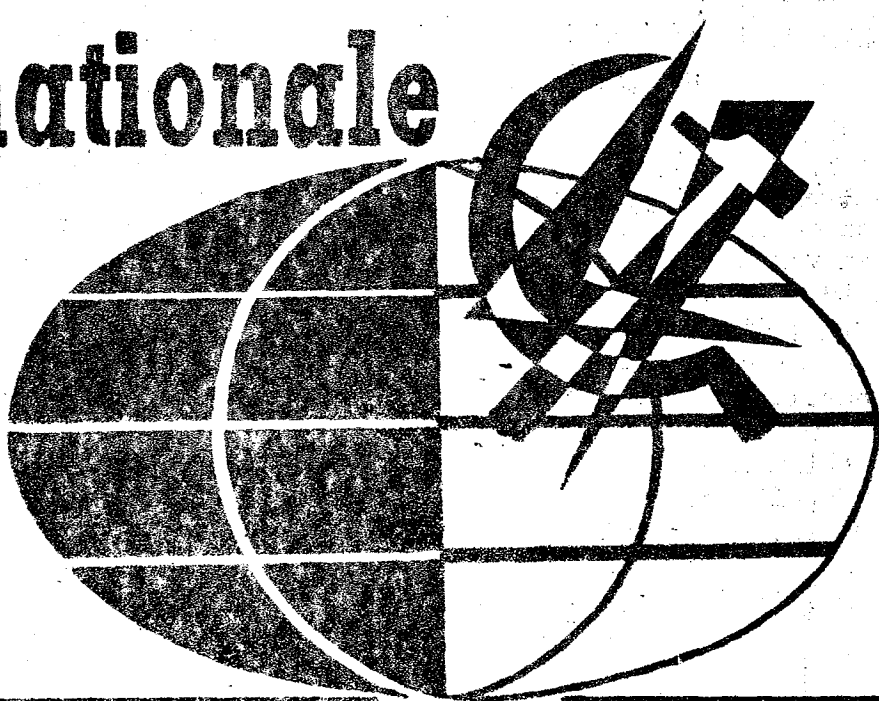

12-8/63

dec. 63

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u !

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale

Versijnt maandelijks

7e jaargang

augustus 1963

Administratie: L. Plekker Tolstraat 123^{IIII} Amsterdam-Zuid.

Gemeente Giro: Amsterdam P-7185 Abonnementenprijs f 4,- per jaar.

DEZE MAAND: De vakbondsbureaucratie heeft weer kans gezien de strijd van de arbeiders op een dood spoor te laten lopen met een schijnoverwinning van "10 %" die door de stijging der prijzen steeds verder wordt uitgehold. Onder de druk van de ontevredenheid hierover stelt Roemers nu de mogelijkheid van nieuwe looneisen aan de orde en laat hij het voortbestaan van de Stichting van de Arbeid afhangen van de stopzetting van de prijzenspiraal. Het gaat er nu om van de gelegenheid der nieuwe CAO-besprekingen gebruik te maken voor de heropening van de strijd; ditmaal voor een behoorlijk minimumloon voor alle "werknemers" gekoppeld aan een automatische verhoging, bij stijging van de prijzen; met een effectieve controle op het verloop van de prijzen door de vakbondsarbeiders zelf.

Er kan ook niet genoeg op worden gehamerd, dat de Nederlandse economische problemen nauw met de Europese samenhangen. Zo wordt b.v. het Nederlandse prijspeil tot het Europese niveau opgetrokken. Het kapitalistische eenwordingsproces gaat overigens niet harmonisch. Een deel der Franse bourgeoisie wil samen met de boeren een Europa met hoge tolmuren, waarin men zonder last van internationale concurrentie de massa's kan exploiteren. Het in wezen in deze geest gestelde ultimatum over de rijst-vlees-zuivelregeling werd onverwacht door Erhard beantwoord met een weigering de zeer hoge Duitse landbouwprijzen te laten zakken. Zoals dat overal geschiedt wordt ook de Duitse bourgeoisie onder druk gezet door haar (weinig efficiënt producerende) kunstmatig beschermde boeren. De Nederlandse bourgeoisie, lange tijd uiterst volgzaam "Europees" begint nu enigszins van zich af te bijten, waar zij, meer nog dan de Duitse internationaal georiënteerd op de wereldhandel, vreest in een "Frans" of "Frans-Duits" Europa te worden verzwolgen. Met het genoemde ultimatum probeert de Franse regering ook indirect een internationale "liberaler" Atlantische markt oriëntering via de z.g. Kennedyronde te torpederen, die de Amerikanen juist willen gebruiken om niet geïsoleerd te worden en Europa verder economisch binnen te dringen.

De Europese bourgeoisie heeft zorgen; zij doet enige stappen terug ten opzichte van de arbeidersbeweging die zekere vorderingen maakt (Engeland b.v.). Bij al haar problemen en inwendige verdeeldheid, blijft zij echter een formidabele macht die op haar beurt weer de Amerikaanse bourgeoisie zorgen baart. En deze laatste heeft het al moeilijk genoeg met haar toenemende werkeloosheid, de groeiende negerbeweging, het failliet van de "Alliantie voor de vooruitgang" in Latijns Amerika, het failliet van haar Vietnam politiek dat door de opruiming van de Diemcl in nauwelijks wordt verhuld, het onvermogen de Indiase bourgeoisie voor stagnatie te behoeden wat ook geldt voor haar trouwe Turkse klassebroeders enz. Het is niet waarschijnlijk dat met een conservatiever politiek na de moord op Kennedy, deze problemen makkelijker zullen worden opgelost.

Een klein succesje kon Washington wel behalen in die zin dat met de onderhandelingen over graanleveranties aan de Soviet Unie, de ernstige zwakheid van de landbouwsector in dat land kon worden aangetoond. Waar overigens weer tegenover staat met de jongste economische maatregelen van Chroesjtsjev de nieuwe niet-stalinistische aanpak naar voren komt (als deel van de destalinisatie die nog maar nauwelijks zijn volledige betekenis heeft laten zien).

Inhoud: p. 1: L. Wessels, 46 jaar Soviet-Unie. p. 13: H. Rubens, Het grote bedrog.

p. 3: De Izvestia valt de IVE Internationale aan. p. 10, 19: Ed. Verheyen, Marokko.

p. 8: De moord op Kennedy

p. 11: Spaanse mijnwerkers gemarteld

46 JAAR SOWJET-UNIE

Na zesenveertig jaren van stormachtige ontwikkeling op velerlei wijzen, vertoont de Sovjet-Unie aan het eind van 1963 een beeld dat wel totaal tegengesteld is aan dat wat het Csarenrijk de wereld toonde.

Naast de definitieve historische bevestiging van de superioriteit der plan-economie, die onlangs tot zeer ongeruste conclusies van serieuze Wesrese waarnemers leidde, nadert snel het beslissende moment in de geschiedenis van de ontwikkeling der productiekrachten (op welke basis de gehele menselijke cultuur zich ontplooit) waar de eerste Arbeidersstaat ter wereld het hoogst-ontwikkelde kapitalistische land zal inhalen en voorbijstreven, wat de omvang van zijn productie betreft. Dit was en is de basis waarop, in versnelde mate na Stalins dood, de op de achterlijkheid van Rusland gebaseerde macht van de bureaucratie, steeds sterker werd en wordt ondergraven en zij steeds meer als een parasitaire woeker, met haar wortels in de lucht komt te hangen.

Dit is ook een verklaring voor het "aan de macht" komen van Chroestjev, zoals de Westerse televisie die ons onlangs, in een uitzending getiteld "Confrontatie" voor-schotelde.

De sociale en culturele verheffing van de tweehonderdentwintig-miljoenenmassa van de Sovjet-Unie heeft binnen de bureaucratie een steeds verder gaande differentiatie, ontbinding en middelpuntvliedende krachten tot gevolg. Croestjev heeft bij de interne "heroriëntatie en reorganisatie" dezer bureaucratie, die tendens binnen haar tot uitdrukking gebracht, die het meest tegemoet kwam aan de verlangens der brede Sovjet-massa's naar destalinisatie.

Interessant was het, dit in de genoemde televisieuitzending waar te nemen, waar toen Croestjev in 1956 in het Presidium der C.P.S.U. pleitte voor het herstel der betrekkingen met Joego-Slavië en Molotov zich hier heftig tegen verzette.

Croestjev bracht toen Molotov op de volgende wijze in de minderheid, door hem toe te voegen: Jij ging in 1939 naar Nazi-

Duitsland om Hitler en Ribbentrop de hand te schudden en wij zouden nu niet naar Joego-Slavië mogen gaan, waar onder leiding van Tito een socialistische opbouw wordt verwezenlijkt?" Iedere communistische arbeider, Rus of niet, is dit uit het hart gegrepen!

Paralel hiermee en in zekere mate haar vooruitgaand, zien we een hernieuwde opbloei van de Sovjet-literatuur en filmkunst, welke beiden in staat bleken in de laatste jaren weer een breed publiek in het Westen te interreseren in de opbloei der Sovjet-cultuur. In de Sovjet-Unie zelf stroomden de stadions vol met tienduizenden mensen om de diep-menselijke en revolutionaire poëzie van een Eftoesjenko ademloos aan te horen en met hem de dageraad van een socialistische toekomst te voorvoelen.

De invloed van de Sovjet-macht doet zich verder kennen, in de milliarden roebels, die het land dankzij de gestadige productie srijging in de afgelopen jaren in de "onderontwikkelde gebieden" gestoken heeft.

Eensdeels als ondersteuning van nationale, koloniale bourgeoisiën ter "vreedzame coëxistentie" met het impèrialisme, anderzijds ter ondersteuning van nationale bevrijdingsbewegingen, die zich in de loop van hun ontwikkeling omzetten in sociale revoluties, zoals de Cubanse en de Algerijnse Revolutie. Dat bij de hulp aan de Algerijnse Revolutie Tito's invloed op Croestjev zijn uitwerking niet zal hebben gemist onderstreept nogmaals het progressieve karakter van deze invloed, die het "bij Tito in de leer gaan" van Croestjev, heeft.

Dat ondanks het onwaardige karakter der "polemie" tussen de Sovjet-bureaucratie en haar Chinese "zuster", de invloed der gevoerde "gedachtenwisseling" in de uittalingen der Sovjet-woordvoerders doorklinkt was in de herdenkingsrede van de October-revolutie, uitsgesproken door maarschalk Malinovsky, waarneembaar. Hij waarschuwde in zijn rede o.a. het Westen, niet de illusie te koesteren dat de Sovjet-Unie het vreedzaam samenleven van de twee grootmachten in de huidige wereld-situatie, ten koste zou laten gaan van de kleine

landen. Hij zei dan ook dat een aanval op Cuba beschouwd zou worden als een aanval op de Sovjet-Unie. Hetgeen alweer een wat "liksere" interpretatie is van het vreedzaam samenleven, waarmede het nut van discussie en gedachtenwisseling nog eens benadrukt wordt.

Rest ons nog in deze kleine historische terugblik een woord te wijden aan de mislukking der bureaucratische landbouwpolitiek, die, het moet gezegd, door de bureaucratie ten aanzien van de gehele wereld wordt erkend door haar enorme graan-aankopen in het Westen. Onder Stalin was dit eenvoudig ondenkbaar. Een slechte oogst zou bij een gezonde landbouwpolitiek, gebaseerd op het collectief in eigen beheer hebben van de landbouw-productiemiddelen door de in werkelijke Sovjets georganiseerde boeren en landarbeidersbevolking, niet

zulke, ook voor het impérialisme in het oog lopende, ernstige gevolgen hebben gehad.

De door de Stalin-bureaucratie in 1930 met wapengeweld doorgevoerde "collectivisatie" van de Russische boer heeft tot in 1963 zijn negatieve nawerking, waardoor de Arbeidersstaat verzwakt tegenover het impérialisme staat.

Eerst het herstel der proletarische democratie, dat wil zeggen de wedergeboorte der Sovjets, het volledig in handen der werkende massa's bevinden der staatsmacht en hun volledig beheer van de productiemiddelen, zullen de Sovjet-Unie veilig stellen tegen haar interne verzwakking, die de kanker der bureaucratie gedurende tientallen jaren veroorzaakt heeft.

Tevens is het slechts op deze basis dat een waarlijke internationale communistische beweging herboren kan worden.

L.Wessels.

+++++

LABOUR EN DE WETENSCHAPPELIJKE REVOLUTIE.

In zijn rede op het onlangs gehouden congres van de Engelse Labour Party, heeft voorzitter Wilson o.a. de volgende behartenswaardige opmerkingen gemaakt: "Het probleem is dit. Omdat de technologische vooruitgang, overgelaten aan het mechanisme van de particuliere industrie en het privaatbezit slechts leiden kan tot hoge winsten voor weinigen volledige werkgelegenheid voor weinigen en massaontslag voor velen, zou als de zaak van het Socialisme er nooit geweest was, deze thans door de automatisering geschapen zijn".

Over de bewapeningswedloop merkte Wilson terecht op: "dat de kapitalistische landen de volledige werkgelegenheid slechts handhaven dank zij grote bewapeningsorders en dat er een paniek zou uitbreken in Wallstreet en op andere beurzen, op de dag, dat de vrede uitbreekt".

AMERIKAANSE ADVERTENTIES.

Paul Ferris verklaarde in de Londense Observer van 22 September j.l. dat de advertentie-campagnes in de V.S. jaarlijks \$ 12.500.000.000. (dollar) kosten, d.w.z. 66 dollar per persoon. Per dag wordt dan ook ieder individu in de V.S. door 1.518 advertenties "geraakt", zoals dat in deze branche heet, een "opmerkelijke vuurkracht".

Twijfel aan de juistheid van deze "American way of life" wordt weggeredeneerd met: "Eén van de dingen die je vertrouwen geeft in de noodzakelijkheid om op deze manier te leven is, dat zelfs in Rusland ze het met adverteren proberen".

+++++

Bij onze administratie verkrijgbaar: DE VIERDE INTERNATIONALE, WAT ZIJ IS, WAT ZIJ WIL. een brochure, geschreven door M.PABLO. Prijs f0'50.

VIERDE INTERNATIONALE AAN

Voor het eerst verscheen in de Izwestia (van 13-9-'63) een openlijke uitgebreide polemiek tegen de Vierde Internationale. Nog afgezien van de inhoudvoortzetting van de traditionele Stalinistische lijn van primitieve verdachtmaking en systematische ontduiking van elk serieus argument - is dit feit op zich zelf zo belangrijk, dat we het de moeite waard achten, een uittreksel van het artikel op te nemen. De volledige tekst verscheen in Franse vertaling in "l'Internationale" van October 1963, pag. 4-5.

Ons commentaar volgt hieronder, na het uittreksel.

xxxxxx

De laatste tijd is er in artikelen in onze en de buitenlandse pers steeds meer sprake geweest van het bestaan van een zekere Vierde Internationale en haar steun aan de avonturistische oppositie der Chinese Communistische Partij.

Waar gaat het om? De Vierde Internationale is een internationale organisatie van Trotskystische scheurmakers, de vereniging van de meest volslagen opportunisten van "linkse" stijl, die er ooit in de Communistische en de arbeidersbeweging bestond en die er uit werd gegooid wegens propagering van ideeën die vreemd zijn aan de arbeidersklasse. Zij werd in 1938 opgericht door de politieke vrienden van Trotsky, met als voornaamste taak om de eenheid van de Marxistisch-Leninistische partijen te ondermijnen.

Zonder enige sociale basis, heeft de Vierde Internationale bijna haar gehele bestaan in een hol doorgebracht, bezig met het uitbroeden van complotten en voornamelijk wel met het hergroeperen van haar kaders en met het verspreiden van haar opportunistische theorieën onder de politiek achterlijkste delen van de arbeidersklasse der kapitalistische landen, waarbij zij tot strijd oproept tegen de Communistische voorhoede.

Betrekkelijk kort geleden kwam zij op, vooral in verbinding met het Chinese

afglijden van Marxistisch-Leninistische posities.

Zij, de leiders van de Vierde Internationale, zijn gebleven wat zij waren, verwoede vijanden van het Marxisme-Leninisme, dragers van aarts-reactionaire gedachten.

De Vierde Internationale is ook een filanθρωpische organisatie van subversieve aard, die Trotskystische groepen verenigd in de kapitalistische landen, in het bijzonder in Frankrijk, Italië, Engeland, Oostenrijk, Nederland, België, Zwitserland, de Ver. Staten, Canada, Japan Ceylon, Argentinië, Chili, Uruguay, Mexico en in een serie andere landen.

De meerderheid van deze kleine groepen werkt in het geheim en steunt bepaalde bourgeois-kringen.....

In 1953 vond er een scheuring plaats waardoor twee groepen, het "Internationaal Secretariaat" en het "Internationaal Comité" vijandig tegenover elkaar kwamen te staan.

In 1960 scheidden zich de Trotskysten in Latijns-Amerika af. De oorzaak van deze scheuringen en inwendige conflicten is gelegen in hun opvattingen over hun houding ten opzichte van de Sovjet-Unie, het socialistische kamp en de Communistische en arbeiders-partijen. De Trotskysten van het "Internationaal Secretariaat" zijn voor een clandestiene strijd in de Communistische beweging en de verenigde socialistische krachten van het socialistische kamp.

De aanhangers van het "Internationale Comité" zijn voor de directe strijd tegen de Marxistisch-Leninistische voorhoede, de Sovjet-Unie en de andere socialistische staten. De Trotskysten van Latijns-Amerikaanse landen waren van mening dat hun rechten en belangen werden geschaad.

Tengevolge daarvan staat de organisatie der Trotskysten aan de rand van de ontbinding. De verschillende leidingen proberen nu de (totale) leiding in handen te krijgen.

Desondanks zijn de Trotskysten verenigd in hun subversieve actie binnen binnen de revolutionaire wereldbeweging. Aan dit doel waren de z.g. wereld-congressen gewijd, vooral het Vijfde en het Zesde van 1957 en 1961. Daar werd de tactiek van het

binnendringen in de massa-organisaties der arbeiders van de kapitalistische landen en in de Communistische partijen uitgewerkt.

De Trotskysten hebben de meest ernstige verdachtmakingen aan het adres van de Communistische partijen verbreed. Zij verklaren op cynische wijze dat de laatsten de zaak van de arbeiders-klasse hebben verraden door de bourgeoisie te helpen haar overheersing in een aantal landen te bewaren. In de documenten van het Vijfde en Zesde "Wereldcongres" wordt op schaamteloze wijze beweerd dat de Communistische partijen na de Tweede Wereldoorlog "hebben bijgedragen tot de handhaving van het Europese en Amerikaanse kapitalisme", de weg hebben geopend voor het offensief van de reactie tegen de democratische krachten; dat de Communisten de klassenstrijd verwaarloosden, de demobilisering van de arbeidersbeweging en de nationale bevrijdingsbeweging zouden hebben begunstigd, alsook de samenwerking met de vijanden van de vooruitgang, enz.

In het "manifest" van het Vijfde Wereldcongres wordt weer op provocerende toon gesteld dat de U.S.S.R. "zich heeft verstaan" met de impérialistische mogelijkheden en dat zij door haar vredespolitiek de arbeiders van een serie kapitalistische landen van Europa "verhinderd" heeft om de macht te ontnemen aan de bourgeoisie in de jaren na de Tweede Wereldoorlog.

De Vierde Internationale kenmerkt ons tijdperk steeds als dat van het impérialisme, van de oorlog en de proletarische revoluties, zonder rekening te houden met de fundamentele verandering in de wereldkrachtsverhoudingen. Hoewel zij de verzwakking van het impérialisme erkent, ontkent zij de onvermijdelijkheid van de overwinning van het socialisme in een vreedzame economische wedijver. Volgens de meest op de voorgrond tredende ideologen van de Vierde Internationale is een wereldoorlog onvermijdelijk en moet de arbeidersklasse dus bepalen hoe zij het gewapend conflict tussen staten dat zal uitbreken, zal uitbuiten ten einde de macht in handen te nemen. Vreedzame coëxistentie is volgens hun onmogelijk en speelt het impérialisme in de kaart.

Het Zesde Wereldcongres van de Vierde Internationale viel ook zeer scherp de conclusies van het Twintigste en Tweentwintigste partijcongres van de C.P.S.U. en van de conferenties van Moskou aan in 1957 en 1960, wat de verschillende vormen van overgang naar het socialisme betreft.

De Trotskysten beschouwen de gewapende opstand als het enige middel om de overheersing van de bourgeoisie te likwidieren....

Als garantie voor de overwinning van het socialisme ziet men de verwerkelijking van de z.g. overgangsmaatregelen door de arbeiders in het bijzonder de organisatie van gewapende massa-actie ten einde de revolutie in koloniale landen te versnellen; en dat onafhankelijk van de mogelijkheden. Nog sterker, de nationale bevrijdingsstrijd zou op het ogenblik "de voorhoede en de voorname kracht der wereldrevolutie zijn"; aan deze ontwikkeling moet volgens de Vierde Internationale alle streven van de volksmassa's der gehele wereld ondergeschikt worden gemaakt..... het zijn opportunistische, volledig verrotte posities, uiterst schadelijk zoals reeds lang bekend was.

Niettemin komen de Trotskystische aanvallen op de communistische leiders als waren zij ongedierte dat over boord gegooid moet worden, de huidige linkse schreeuwars en pseudo-revolutionairen, de leiders van de Chinese Communistische Partij zeer te stade. Het is niet moeilijk om te ontdekken dat hun opvattingen in hoge mate op die van de Trotskystische ideologen lijken.

De Vierde Internationale, die vroeger alle communistische partijen aanviel, steunt nu steeds meer de scheuringsactie van de Chinese Communistische Partij. In 1960 al schreef zij een open brief aan het Centraal Comité der Chinese C.P. waarin zij de discussie begroette.

In verklaringen van Februari en Juli 1963 nodigt de Vierde Internationale de Chinese leiding uit, meer eenheid te brengen in de actie voor de z.g. revolutionaire vernieuwing van de arbeidersbeweging, waarbij op vriendelijke wijze op het "progressieve" karakter van de Chinese stellingen wordt gewezen. In de verschillende smerige kleine bladen en tijdschriften van de Trotskystische renegaten in Frankrijk, Italië, de Ver. Staten, Brazilië, Chili en een serie andere landen worden de

réactionnaire Chinese opvattingen geprezen en roept men de Chinezen op een blok van linkse communisten te vormen met de opportunisten van de oude stijl en allerlei scheurmakers.

De Chinese leiders hebben "waardige" bondgenoten.

S. Ivanovitch.

In "Communist", theoretisch orgaan van het Centraal Comité van de C.P.S.U. publiceerde in haar nummer van September een nieuwe aanval op de Vierde Internationale van een zekere S.Doe.

Wij laten hierbij zeer sterk verkort de voornaamste argumenten volgen, voorzover deze al niet eerder in de Izvestia behandeld zijn.

.... het Trotskysme was altijd gekenmerkt door: ... dubbelzinnigheid, anarcho-syndicalistische trekken....

Trotsky probeerde al voor de October-revolutie de ideologie en de politiek van het centrisme te introduceren, de revolutionaire beweging los te maken van de Communistische voorhoede. Na de Octoberoverwinning waren de Trotskysten sceptisch ten opzichte van de kracht van de arbeiders in de Sovjet-Unie, wat betreft hun vermogen om het socialisme in één land op te bouwen. Zij ontkenen de leidende rol van de Marxistische partij...

Zij kenden de Leninistische wet van de ongelijkmatige ontwikkeling van het kapitalisme in haar impérialistische fase niet. Zij wilden de revolutie exporteren.... Volgens haar eigen zeggen voert het slechts "laboratorium-experimenten" uit....

De Trotskystische leiders ontwikkelden een intrede-tactiek tot infiltratie van de Communistische partijen, waarbij zij zich vooral oriënteren op opportunistische, onstabiele elementen en carrière makers.

De Trotskysten worden gesteund door bepaalde bourgeoiskringen, de rechtervleugel van de Sociaal-Democratie en alle ex-communistische opportunisten: in de Ver. Staten en Uruguay b.v. verenigde de Trotskystische onderwereld zich met de resten van de overleden revisio-nistische groepen van Gates en Gomez; in België met de dogmatici onder leiding

van Grippa; in Brazilië met de anti-partij groep van Arna Sonas-Grabos; in Denemarken hebben zij relaties met de aanhangers van de renegaat Larsen (noot van de vertaler: geen van de genoemden heeft enige verbinding met het Trotskysme. John Gates vroegere directeur-redacteur van de Amerikaanse Daily-Worker leidde een rechtse groep van de Communistische Partij, die zich van Partij afsplitste na het Twintigste Congres van de C.P.S.U. Voor zover zij iets doet, is het in de Democratische Partij waarop de Amerikaanse C.P. zich sinds 1936 concentreert. Grippa, uit de Belgische C.P. gestoten wegens steun aan de Chinezen, vertoont een Stalinistische tendens. Larsen twintig jaar lang leider van de Deense C.P. was een fanatiek anti-Trotskystische rechter-vleugel figuur, die nu ook in zijn nieuwe Socialistische Volkspartij weinig liefde voor de Trotskysten koestert.)

Bij haar avonturistische posities ten opzichte van de problemen van oorlog en vrede, zijn de Trotskystische leiders van mening dat er geen eenheid tussen de volken van de socialistische en die der kapitalistische landen mogelijk is, in de strijd tegen oorlog en impérialisme, waardoor een wereld oorlog onvermijdelijk is.

In de Trotskystische documenten wordt brutaal weg gesteld dat de U.S.S.R. probeert tot een verstandhouding te komen met de impérialistische machten en dat de oplossing van de Caraïbische crisis een terugtocht tegenover de heersende kringen der Ver. Staten is.....

In West-Duitsland nam men deel aan provocaties tegen Oost-Duitsland en de Communistische partijen van Oost en West-Duitsland. In Latijns-Amerika, probeerde men de eenheid der volksmassa's in de strijd tegen het impérialisme en de réactie te breken, waarbij de gewapende opstand wordt gepropageerd zonder de concrete krachtsverhoudingen in overweging te nemen....

Men steunt de Chinese leiders en vraagt hen de discussie te ontwikkelen en een grote internationale conferentie van alle arbeidersorganisaties, de Trotskysten inbegrepen, bijeen te roepen.

Het Franse orgaan, "Le Communiste" pro-Chinees, opende een campagne voor de noodzakelijke verjonging van strategie en tactiek der revolutionaire beweging. Het blad

der Braziliaanse renegaten "Classe Operania" viel de C.P.S.U. en de Braziliaanse C.P. scherp aan. De Amerikaanse "Wilitant" achtte de Chinese positie compleet in overeenstemming met die van de Trotskysten. (noot van de vertaler: "A Classe Operania" wordt uitgegeven door de Communistische Partij van Brazilië die aan de Chinese kant staat. "Le Communiste", Redactrice Michèle Mestre vertegenwoordigt een pro-Chinese minderheidstendens in de Franse C.P., die sterk tegen het Trotskysme gekant is.)

Maitan schreef in de "Fourth International" dat er een frappante overeenkomst bestaat tussen de Chinese politiek en de critiek van de Vierde Internationale op de Sovjet-leiding.

De Trotskysten hebben ook nog directe contacten met de Chinezen. De Trotskystische groep op Ceylon, die door E. Samarakhody wordt geleid, heeft al enige tijd contact met "Renmin Ribao". De Trotskystische leider E. Modlik werkt samen met de Chinese vertegenwoordigers in België via de Grippa groep.

(noot van de vertaler: Edmund Samarakhody bekend Ceylonees parlamentslid werd onlangs in Moskou, niet in Peking ontvangen.)

E. Modlik, redacteur van het Trotskystische Duitse orgaan "Die Internationale", heeft nooit kennis gemaakt met Grippa. En er is geen sprake van een uitnodiging van de Trotskystische Partij om een Chinese delegatie te sturen, wat S. Ogourtsov uit "Il quotidiano" aanhaalt.)

S. Ogourtsov.

Commentaar

Het belangrijkste feit is dat er zoveel aandacht aan de Vierde Internationale en haar ideeën wordt besteed. Na een lange periode van Trotskystenvervolging en pure laster, kan dit er alleen op duiden dat het van belang wordt geacht deze ideeën uitvoerig te bestrijden; d.w.z. dat deze ideeën en verwante denkbeelden bestaan en zich ontwikkelen, ook buiten de Vierde Internationale, en wel in de Sovjet-Unie en de andere arbeidersstaten zelf. Iets wat bij de destalinisatie ook onvermijdelijk is.

De hele argumentatie komt erop neer dat de Trotskysten een klein onstabiel groepje zijn van linkse geïsoleerde sectariërs overblijfselen uit een ver verleden, men-

sen die het huidige wereldgebeuren niet begrijpen, die een wereldoorlog onvermijdelijk achten en zich daarin aansluiten bij de al even onverantwoordelijke Chinese leiders. De opmerkingen over opportunisme, steun van een deel van de bourgeoisie en de rechtervleugel van de sociaal-democratie, zijn te lachwekkend om er serieus op in te gaan en zijn bovendien nog in strijd met de voorgaande eigenschappen die het Trotskysme worden toegeschreven.

Boeiender zijn de pogingen om de officiële Communistische leiding schoon te wasen van het catastrofale beleid dat tot de nederlaag van het West-Europese proletariaat leidde in de periode 1944-1947.

Het enige argument is hier eigenlijk zo iets als: hoe waagt men de Sovjet-leiding van opportunisme te beschuldigen; het belangrijkste is echter het feit dat dit punt genoemd wordt alsook de Trotskystische en Marxistisch-Leninistische elementaire stelling dat de burgerlijke staat niet op vreedzame wijze kan worden afgebroken.

Het is dit laatste punt dat door de harde feiten van de koloniale revolutie, voortdurend sterker zich opdringt aan de koloniale massa's en in mindere mate ook geleidelijk aan bepaalde delen van de arbeiders-klasse in Europa.

Onder druk van linkse argumenten en vooral van de linkse feiten der wereldontwikkeling voelt de Sovjet-leiding de zwakte van de "theorie" der vreedzame overgang naar het socialisme en het hele complex der "vreedzame coëxistentie"-theorie, die door de agressiviteit van het impèrialisme en de weerbare reacties van de koloniale massa's weerlegd worden.

Evenals dat deze theorie door de eigen positieve steun aan socialistisch Cuba en nu weer aan socialistisch Algerije doorbroken wordt.

Hoe meer de wereldontwikkeling zelf buiten en binnen de arbeidersstaten alle oude Stalinistische en nieuwe Croesjtsevistische theoriën omverwerpt, des te gevoeliger worden de massa's in de koloniale wereld en in de arbeidersstaten voor linkse, Leninistische argumenten.

En in deze zwakte heeft de Sovjet-leiding eigenlijk maar één zwaar argument over waarmee zij probeert terug te slaan.

En dat is de poging om Trotskystische, links-communistische ideeën in verband te brengen met onverantwoordelijkheid ten

opzichte van het probleem oorlog en vrede met het zogenaamd onvermijdelijk achten van een Derde Wereld-oorlog; met het Chinese standpunt; in de bedoeling ze voor de opinie van de hele mensheid te compromiteren.

Het ongelukkige is daarbij dat in enkele officiële documenten van de Vierde Internationale (het meerderheidsstandpunt) de Chinezen in een progressief daglicht zijn gesteld en progressiever dan de Russische leiders worden genoemd, op grond van de formele juistheid van een aantal Chinese argumenten.

Zo b.v. de niet-vreedzame overgang naar het socialisme, de blijvende oorlogsdreiging vanuit de aard van het impérialisme zelf, het noodzakelijk geweld in de koloniale revolutie. Argumenten die overigens slechts dienen om de opportunistische en Stalinistische praktijk te verhullen. De Chinese opvattingen over oorlog en vrede worden -in die documenten-, het moet gezegd, niet ondersteunt.

Niettemin wordt het, door genoemde min /pro/of meer/Chinese uitlatingen de leiding van de S.U. gemakkelijk gemaakt het hele complex van Trotskystische denkbeelden, revolutionaire denkbeelden en van alle denkbeelden van elke linkse oppositie van communisten, als onverantwoordelijk Chinees te brandmerken en als gecompromiteerd in de hoek te drukken; zo heeft zij een al te gemakkelijk excuus om linkse critiek niet ernstig te hoeven nemen. Uiteraard voor zolang de wereld-ontwikkeling en de destalinisatie daartoe nog de gelegenheid geven.

In het vorige nummer van "de Internationale" toonde Michel Pablo het neo-Stalinistische karakter der Chinese leiding en de holheid van haar "revolutionaire" demagogie aan. Hij wees op het kwalitatieve verschil tussen de Chinese stagnatie en achterlijkheid en het dynamische Russische destalinisatie-proces.

Het gaat erom vanuit een zelfstandige, kritisch revolutionair-Marxistische positie, autonoom tegenover de Chinese, de Russische en welke bureaucratische tendens dan ook, het ontwikkelings-proces der arbeidersstaten en in het bijzonder de destalinisatie in de S.U. nauwkeurig, op niet-doctrinaire wijze te volgen, in al zijn contradicties; het gaat erom iedere nieuwe

progressieve stap en tendens te signaleren en te steunen waar en in welke vorm die ook maar te zien zijn. En dan valt allereerst op hoe in de S.U., dwars door allerlei bureaucratische misvormingen heen en naast bureaucratisch-opportunistische tendenties (waarvan de steun aan de Indiase bourgeoisie het meest weerzinwekkende voorbeeld is), nieuwe destalinisatiekrachten zich een weg banen: de steeds opnieuw opdringende binnenlandse kritische discussie over kunst, economische reorganisatie enz. enz., de vergaande ondersteuning van de Cubaanse en Algerijnse socialistische revoluties, de belangstelling voor de Yougo-Slavische arbeidersraden en het arbeiders en boeren-beheer der genationaliseerde sector in Algerije.

Wij hebben geen illusies over een geleidelijke ontwikkeling naar het totale herstel der oude Sovjets. Wij verliezen het perspectief van de politieke revolutie tegen de bureaucratie niet uit het oog.

Als wij serieus ingaan op de artikelen in de Iswestia en de Kommunist en op alle nieuwe volgende aanvallen op de Vierde Internationale, is dat omdat wij het als een begin beschouwen van een open en brede fundamentele discussie in de hele communistische wereld-beweging en in het bijzonder in de Russische Communistische Partij; een discussie die nog wel een tijd geremd kan worden door o.a. de karikaturale voorstelling van Trotskystische denkbeelden in de Sovjet-pers, doch die dwars door deze artikelen heen met de meest bewuste kritische voorhoede van de Russische communistische arbeiders, jongeren, intellectuelen en kunstenaars gevoerd kan worden, en die uiteindelijk zal uitmonden in een aanvaarding van de Trotskysten en andere oppositionele communisten als tendenzen in de grote communistische partijen.

Aan die bovengenoemde voorhoede-elementen zullen wij duidelijk proberen te maken dat de Vierde Internationale geen verzameling van sectarische ruziënde clubjes is. Zij heeft gedurende een lange uiterst moeilijke periode van neergang van de arbeidersbeweging en van gelijktijdige vervolging van burgerlijke en Stalinistische zijde het Leninistische Program hooggehouden en verder ontwikkeld. Zij heeft het democratisch-centralisme in de praktijk gebracht, wat

tendensstrijd betekent en wat onder de druk der zeer ongunstige omstandigheden verschillende malen tot politieke degeneratie van bepaalde sectoren heeft geleid en scheuringen onvermijdelijk maakte; - een heel wat gezonder ontwikkeling dan het gewelddadig Stalinistisch-monolithisme dat voor politieke eenheid door moest gaan en van de nog uiterstbureaucratische methoden van deze tijd om nog zoveel mogelijk van de kunstmatige eenheid te handhaven.

Zij bracht het proletarisch-internationalisme in de praktijk. Met grote risico's ondersteunde zij vanaf het begin de koloniale revolutie, in het bijzonder de Algerijnse revolutie. En bij al dat werk kan zij niet over belangrijke materiële middelen beschikken doch had zij slechts de kracht van haar ideeën.

Het spreekt vanzelf dat de Vierde Internationale ook fouten heeft gemaakt. Maar zonder enige vrees zal zij haar eindoorddeel over haar rol in het huidige tijdperk aan de geschiedenis overlaten, aan de socialistische mensheid van de toekomst, waar de Iwanovitchen en de Ogourtsoven van de Iswestia en de Kommunist niet meer de toon aan zullen geven.

E. Verheyen.

+++++

De moord op Kennedy

HAAR ACHTERGRONDEN EN GEVOLGEN

Na het optrekken van de kruitdamp, die in letterlijke en figuurlijke zin veroorzaakt werd door de dodelijke schoten op de meest belangrijke vertegenwoordiger van het Amerikaanse impérialisme, zijn de oorspronkelijke feiten, en de beschuldigingen aan het adres van de "dader" in een belangrijk ander licht komen te staan.

Het was op zich zelf al veelbetekenend dat, enkele uren na de moord op de president reeds zulke overtuigende bewijzen werden geleverd van de "linkse" oriëntatie van de "dader". Dit wettigde op zijn minst het vermoeden, dat de aanslag uit de te-

UIT TROTSKY'S DAGBOEK.

"Daartegen is nu eenmaal geen kruit gewassen" schreef Friedrich Engels over de ouderdom en de dood.

Langs deze genadeloze, alles omspannende boog spelen zich alle gebeurtenissen en belevenissen van het menselijk bestaan af, van de wieg tot het graf. Deze boog is het leven zelf. Zonder deze boog zou er geen ouderdom, maar ook geen jeugd zijn.

De ouderdom is "noodzakelijk", omdat daarin wijsheid en rust besloten liggen.

De jeugd is daarom zo heerlijk, omdat de ouderdom en de dood bestaan.

Leo Trotsky, Tagebuch im Exil.
Deutscher Taschenbuch Verlag
München 1962.

hoek

genovergestelde was gekomen, gezien de plaats en het milieu waar zich dit alles afspeelde.

Dit vermoeden werd nog versterkt door het z.g. spontane neerschieten van de in staat van beschuldiging gestelde, Lee Oswald, door de nachtclubeigenaar Jack Ruby, welke volgens getuigenissen van bekenden, zich in het geheel niet zo persoonlijk voor Kennedy interesseerde. De verdere bewijzen voor de z.g. linkse oriëntatie (en ook aan zijn schuld aan de moord) zijn dermate tegenstrijdig, dat zelfs de burgerlijke wereldpers deze weinig overtuigend acht.

Integendeel, meer en meer klinken er in genoemde pers geluiden door die er op wijzen dat men de schuldigen aan de aanslagen in extreem-rechtse kringen veronderstelt.

De vraag die zich bij het plegen van politieke moorden het eerst naar voren dringt is deze: Wie heeft er baat bij of hoopt er baat bij te hebben?

Het zeer voorzichtige beleid van de president ten aanzien van het Negervraagstuk in de Ver. Staten en zijn buitenlandse koers van "ontspanning" in de betrekkingen met de S.U. (kernstopverdrag, graanleveranties), hebben de meest rechtse delen van de Amerikaanse bourgeoisie via hun vertegenwoordigers in Senaat en Congres, hem van zwakheid t.a.v. het communisme, van linkse tendenties, ja zelfs van communisme beschuldigd. Zolang dit echter bij woorden bleef kon dit de president en de leidende laag van de Amerikaanse bourgeoisie niet onwelgevallig zijn.

immers kon hij, door zijn eigen klasse tegenstanders als te progressief afgeschilderd, steun vinden bij die delen van de massa's, blank en zwart, die niet door dit rookgordijn heen zagen.

Om echter deze steun te kunnen behouden voor de komende verkiezingen moest hij wel tot bepaalde maatregelen t.a.v. de Negerbevolking komen, vooral waar zich de vorming van een nieuwe partij aankondigt die een grote politieke macht zou kunnen worden, n.l. de Freedom Now partij van Negers en Kleurlingen.

De uiterst-rechtse delen van de Amerikaanse bourgeoisie die vooral in de Zuidelijke Staten zetelen, hebben dit alles met groeiende woede aangezien en de incidenten die zich enkele maanden voor de moord op de president in verband met Adlai Stevenson en andere regerings-vertegenwoordigers hebben voorgedaan, waren dan ook een teken aan de wand.

Men kan dan ook de start van Kennedy's verkiezingskampagne in het hart van het reactionaire Zuiden zien als een uitdaging en een tegenactie van zijn kant. Hij heeft zich in het hol van de leeuw gewaagd en verloren.

Alles wijst erop dat de grote oliemagnaten en grootgrondbezitters, met bepaalde delen van de middelklasse in hun kielzog,

via extreem-rechtse groepen (John Birch Society, Ku Klux Klan) en zelfs de onderwereld, getracht hebben met deze moord hun beperkte, tijdelijke belangen als deel van de bezittende klasse, veilig te stellen. Vooral waar de emancipatie van de Negerbevolking haar o.a. van al te goedkope arbeidskrachten zou beroven, op de lange duur.

Hieruit blijkt haar onvermogen en ook haar onwil (die uit haar specifieke rol en plaats voortkomt als deel van de bourgeoisie) de belangen van haar klasse in haar gehele samenhang te zien. Zij hebben waarschijnlijk de kortzichtige gedachte gekoesterd dat met de dood van Kennedy een "Zuiderling", n.l. Lyndon Johnson op de Presidentszetel geplaatst, een politiek zou gevoerd worden die in overeenstemming zou zijn met hun beperkte belangen.

Dat er in de, door de regering Kennedy gevoerde politieke lijn bepaalde gevaren (op lange termijn) voor het voortbestaan van het kapitalisme als zodanig aanwezig waren is niet te ontkennen. Elke dag van "vrede" versterkt de Arbeidersstaten, de koloniale revolutie (in objectieve en subjectieve zin) en schept nieuwe mogelijkheden voor het herontwaken van de Europese en Amerikaanse arbeiders-massa's.

De bovengenoemde gevaren kwamen en komen dan ook niet voort uit de politieke lijn maar uit de reële krachtsverhoudingen op wereldschaal. Men zou, wat de regering Kennedy betreft kunnen spreken van de meest intelligente vertegenwoordiger van de belangen van het Amerikaanse imperialisme als geheel. Dit heeft hij, in tegenstelling met de hem toegeschreven "linkse" lijn, wel bewezen met het verdrag met Franco, de staatsgreep in Viet-Nam, zijn openlijke steun aan de invasie op Cuba, zijn hulp aan Marokko in het, tegen de Algerijnse socialistische Revolutie gerichtte aanval op dit land, en zijn ingrijpen in de Congo, via de troepen van de U.N.O.

Het is dan, gezien het boven gezegde, niet aan te nemen dat de Amerikaanse politiek wat haar z.g. ontspanningslijn betreft jegens de S.U. fundamentele veranderingen zal ondergaan in de komende periode. Op binnenlands gebied zou dit evenwel, wat de strijd van de Negers aangaat, met nog meer vertragingen en tegenwerkingen gepaard kunnen gaan.

Hetgeen aan de andere kant nieuwe stimulansen en groter druk zou uitoefenen tot verheldering van de klasse-posities bij de Negermassa's en zodoende tot politieke differentiatie in de vorm van een nieuwe Partij van de meest uitgebuite zwarte bevolking kunnen leiden.

Tot slot nog enige opmerkingen over een beschuldiging welke door de correspondent van de Prawda in Washington tegen het Trotskysme werd gericht in verband met de aanslag op Kennedy.

Of de van de moord beschuldigde Lee Oswald een agent-provocateur is geweest of een geestelijk labiele figuur, die men de rol van een van der Lubbe heeft willen laten spelen, is op zich zelf niet van overwegend belang. Men heeft "twee vliegen in één klap" willen slaan, maar dit op zo'n lompe wijze gepoogd dat dit ballonnetje snel doorgeprikt was. Er klonk in deze beschuldiging van de zijde der Sovjet-bureaucratie een echo door van de Moskouse processen.

Als Marxisten wijzen wij elke individuele daad van terreur af, welke poogt de revolutionaire massa-actie te vervangen.

Dit soort daden kan in een bepaalde situatie de tegengestelde uitwerking hebben

Voorals de politieke rijpheid van de massa's nog niet dat peil heeft bereikt dat noodzakelijk is en het dus de bourgeoisie, door politiek bedrog zeer makkelijk valt, op de nationalistische gevoelens van de massa's te werken en de vermoorde als een martelaar voor te stellen, hetgeen we in de afgelopen zo duidelijk hebben kunnen waarnemen.

A. van Deventer.

MAROKKO

De aanval van het feodaal-burgerlijk regime van Hassan II op het socialistische Algerije, werpt de vraag op: wat is het ware doel, wie is Hassan, wat vertegenwoordigd hij?

De Franse koloniale overheersing in Marokko is een andersoortige geweest dan die in Algerije. Pas betrekkelijk kort geleden werd het land onderworpen: 1911.

Officieel werd het nimmer direct bestuurd; het bleef een protectoraat. Er werd een compromis gesloten met de feodale Arabische en Berber heersers. De verhoudingen waren ideaal voor het verdeel en heers beginsel. Op critieke ogenblikken konden Berberruiters massaal worden ingezet tegen al te sterke druk van het Moorse volksdeel.

Voor het laatst geschiedde dit in 1952 toen Sultan Mohammed de Vijfde werd afgezet en verbannen, en Moulay ben Arafah zijn plaats kwam.

De Berbervolken in Algerije zijn te gering

(vervolg op p. 19)

=10=

in aantal om zo gebruikt te kunnen worden

Het buitenlandse kapitalisme

De protectoraats-verhouding verhinderde geen eens een uitgebreide Franse kolonisatie echter niet op zo'n grote schaal als in Algerije. De Franse kolons bezaten en bezitten ongeveer 1.000.000 ha. van de beste grond waar voornamelijk citrusvruchten en wijndruiven voor de export worden gekweekt. Evenmin werd de binnendringing van andere Franse kapitalistische belangen (financiële, mijnbouw, commerciële en industriële) er door gehinderd: vooral op het terrein van de exploitatie van mineralen (fosfaten).

De grootste economische machtsconcentratie berust bij de Banque de Paris et de Pays Bas o.a. via de Compagnie Générale Maroc (electriciteit, transport, spoorwegen, tram en autobus-lijnen), de Grand Moulins du Maghreb, de Société Anonyme des pêcheurs, vele bouwbedrijven en ondernemingen die publieke werken uitvoeren

SPAANSE MIJNWERKERS GEMARTELD

Wij geven hier een uittreksel van een klandestien rapport uit Spanje, dat bekendheid geeft aan de afgrijselijke martelingen waaraan op dit moment stakende mijnwerkers in Asturie bloot staan. Wij laten het rapport voor zichzelf spreken:

De voornaamste leider van de vervolging is een kapitein van de Burgerwacht, Fernando Caro, geboren in Mellila (Marokko), zoon van een kolonel van het leger, die tot voor kort een kapitein van de Burgerwacht in Malaga was. Het was door zijn talent als folteraar, dat hij werd overgeplaatst naar Asturie. Een van zijn assistenten, berucht om zijn wreedheid, is korporaal Perez, een Galicier.

Op 3 september om 4 uur 'smiddags stierf een mijnwerker, Rafael Gonzalez, 36 jaar tengevolge van marteling op het hoofdbureau van politie te Sama de Langres.

Op dezelfde dag, op dezelfde plaats werd een andere mijnwerker, Silvino Zapico, 34 jaar, gecastreerd (waarschijnlijk door een algemeen gebruikelijke methode van het verbranden van haar en huid in de genitale zone. Hij ligt in ernstige toestand in het ziekenhuis. Deze mijnwerker was beschuldigd van "communist" te zijn. Zijn vrouw, eveneens beschuldigd, schoor men het hoofd kaal.

Nog een andere mijnwerker, wiens naam ons nog niet bekend is, ligt eveneens in het ziekenhuis in ernstige toestand met brandwonden in de genitale zone.

Een eveneens niet geïdentificeerde mijnwerker werd naar een krankzinnigen gesticht gestuurd, daar hij een zenuwaandoening door de martelingen had gekregen.

Vicente Baragana, die in Lada, een wijk van Langreo woont, werd tot seksuele impotentie gebracht, door het verbranden van de testikels gedurende martelingen. (Dit heeft waarschijnlijk betrekking op de bovengenoemde niet-geïdentificeerde mijnwerker hierboven).

Alfonso X. een voormalige wachtsman van de Fondon mijn, gepensioneerd vanwege silicosis, en op het moment kassier in een levensverzekeringsmaatschappij, Previsora Bilbaino, werd beestachtig geslagen tijdens de stakingen van het afgelopen jaar. Dit jaar na zijn arrestatie, werd hij vastgebonden en geslagen door korporaal Perez, in aanwezigheid van zijn vrouw. Deze kon dit niet aanzien en viel de korporaal aan. Zich afwendend van de bewusteloze echtgenoot sloeg de korporaal de vrouw. Zij is op dit moment in de gevangenis in Oviedo, met kaalgeschoren hoofd, net zoals andere mijnwerkersvrouwen. Haar man werd later op de dag losgelaten en overgegeven aan een zekere Senén. Deze, een mede-arbeider, haalde een dokter nadat hij het slachtoffer mee naar zijn huis had genomen. Het gemartelde lichaam van de

arbeider was in zo'n vreselijke toestand dat de dokter bekende nauwelijks te weten waar hij moest beginnen.

Antonio Zapico uit Lada werd wreed mishandeld. Zijn kaak werd gebroken en zijn mond opengescheurd tijdens de foltering. Hij is nu in een ziekenhuis.

Jeronimo Fernandez Terente, getrouwd en vader van een zoon en Jesus Ramo Teva, tezamen met tien andere mijnwerkers zijn nu in de Carabanchel gevangenis in Madrid, na op beestachtige wijze te zijn mishandeld

Everardo Castra, getrouwd en vader van drie zoons, is in La Cadellada, een provinciaal hospitaal voor geesteszieken, tengevolge van de afgrijselijke martelingen op hem toegepast. (Dit kan de bovengenoemde niet geïdentificeerde man zijn). Hij was op de goot van de Douro Felguera Compagnie geklommen om de leus te schilderen "Het volk al zich zelf wreken. Franco, moordenaar." Betrapt door de Burgerwacht toen hij dit deed, werd hij gesommeerd naar beneden te komen. Hij had de koelbloedigheid om te antwoorden: "Wacht tot ik klaar ben". Hij werd ontzettend geslagen.

Juan Alberdi van Lada werd gearresteerd samen met een andere mijnwerker, bijgenaamd "chocolatina". Om zich te vermaken, gaf kapitein Fernando Caro order aan de twee mannen om met elkander te vechten. Omdat het gevecht natuurlijk niet in ernst gevoerd werd door de twee mannen, namen de folteraars van de Burgerwacht dit over en maakten de afranseling af, die de mannen elkaar niet hadden willen geven. Naderhand werden zij voor kapitein Caro gebracht, welke hen ironisch toevoegde: "Wat een beesten zijn jullie om elkaar zo af te ranselen".

Een vrouw, wiens naam op het ogenblik nog niet bekend is, trachtte aan de mishandeling die men bezig was voor te bereiden, te ontkomen, door te bekennen dat ze zwanger was. Kapitein Fernando Caro stompte haar met alle kracht in haar maag, roepende: "Eén communist minder". Hierbij moet vermeld worden dat deze kapitein sportkleden draagt teneinde makkelijker te "werken" tijdens zijn "ondervragingen".

Buiten de mijnwerkers die gearresteerd zijn, is de verblijfplaats van meer dan vijfhonderd van deze arbeiders onbekend. Een zestigtal mijnwerkers van Hullera Española in het Aller-bekken verkieszen de dood boven de martelingen en de slechte behandeling in het algemeen.

Maria del Rosario Garcia, 55 jaar oud, werd gearresteerd, omdat zij haar zwager, een mijnwerker, onderdak verleende. Op de vraag waarheen zij was gebracht, antwoordde zij: "Eerst naar het hoofdbureau van politie en toen naar de gevangenis."

Als mijnondernemingen waar niet gestaakt wordt, een staker in dienst nemen, worden zij als eerste boete bestraft met 1000 peseta's,

de tweede 6.000 pst. Bij de derde maal wordt de onderneming gesloten.

Kapitein Fernando Caro gebruikt een "origineel" systeem voor het kiezen van zijn slachtoffers.

Hij roept de bewakers van een mijn op en geeft elk van hen opdracht vijf mensen aan het werk te sturen. Omdat zij de volgende dag meestal verschijnen zonder enig succes, vraagt de kapitein wie zij hebben bezocht. De bewakers geven de namen van de mijnwerkers die geen gehoor hebben gegeven en kapitein Caro geeft opdracht de mannen onmiddellijk voor hem te brengen en dan begint de foltering.

"In de laatste weken is een golf van terreur over het Asturische bekken geslagen", bericht een pamflet, getekend door "Een groep van de Vakverenigings-oppositie". Een Asturische correspondent schrijft "Het volk is zowel beangst als woedend".

Onze berichtgevers voegen eraan toe dat het bovengesignaleerde ternauwernood aangeeft wat er zich afspeelt in Asturie..

Dit zijn de berichten die ons tot op dit moment bereikten. Vanzelfsprekend is er een ontbreken van de juiste details, gezien de omstandigheden waaronder het nieuws moet worden verkregen.

Alle rapporten eindigen met oproepen tot nationale en internationale solidariteit, en vragen in het bijzonder dat de gehele beschaafde wereld de afgrijpselijkheden ontmaskert die in Asturie gepleegd worden.

(overgenomen uit World Outlook)

= + = + = + =

HET GROTE BEDROG

De dood van Kennedy heeft de door hun leden in het nauw gedreven vakbondsbestuurders weer wat ruimte gegeven om adem te halen. Niet alleen de vakbondsbestuurders doch ook de werkgevers en het staatsapparaat (de regering, het college van rijksbemiddelaars, de stichting van de arbeid, de sociaal economische raad, de parlementaire demagogen en andere brandkast-bewakers) hebben weer iets van hun normale brutaliteit teruggekregen na de paniekweken, die half september voor hen begonnen.

Op de dag dat Kennedy begraven werd, is in de grootste tak van industrie t.w. de metaal industrie overeenstemming bereikt over een nieuwe c.a.o. voor 1964. Het ogenblik was psychologisch bijzonder goed gekozen. Op het moment, dat de aandacht van de arbeiders even

afgeleid was, wisten de werkgevers een maximum aan concessies van de onderhandelende vakbondsbestuurders te verkrijgen. De belangrijkste eis, waarmee de metaalbonden de onderhandelingen ingingen n.l. de GLIJDENDE LOONSCHAAL (het automatisch aanpassen van de lonen als de prijzen stijgen) werd zonder enig verzet aan de werkgevers cadeau gedaan. Aangekondigd werd dat de bonden "er niet voor terug zullen schrikken de openbreek-clausule te hanteren. BIJ ALARMERENDE PRIJSSTIJGINGEN in het komende jaar" (Het Vrije Volk 27 nov. 1963). Hier ligt de kern van het bedrog. Iedere dag kan men lange lijsten in de kranten zien met artikelen die reeds voordat het 1 januari is in prijs zijn gestegen. De heer Baart voorzitter van de NVV-metaalbewerders bond heeft in de Tweede Kamer (zijn partijgenoot H. Vos deed het in de Eerste Kamer) een komedie staan opvoeren over de "schandelijke stijging" van de prijzen van o.a. muizenvallen.

Het was een aardig grapje. Minister Veldkamp van sociale zaken heeft op 8 november j.l. aan de leden van de Kamer een beknopt verslag gegeven van het verloop van de loononderhandelingen, die in de afgelopen periode zijn gevoerd. Wij lezen in dit verslag onder het hoofd "Prijnsbeleid" "Een belangrijke verhoging van het effectieve loonpeil, die de trendmatige stijging van de arbeidsproductiviteit overtreft, zal prijsaanpassingen onvermijdelijk maken. (vet van H.R.) Bij deze aanpassing van het loonpeil zijn zowel door de buitenlandse concurrentie als door het karakter van de binnenlandse vraag naar bepaalde goederen en diensten grenzen gesteld aan de doorwerking in de prijzen" Tot zover Veldkamp.

Afgezien van het feit dat hieruit blijkt, dat de heren van het NVV en de P.v.d.A. wisten, dat de prijzen verhoogd zouden worden en dat die "forse loonsverhoging" een wassen neus is, geeft Veldkamp de heren nog een lesje door er op te wijzen, dat het prijspeil voor een belangrijk deel bepaald wordt door de verhoudingen op de wereldmarkt. Juist daarom is elk gesprek over prijscontrole onzin. Nog duidelijker zei de minister het op 12 november in de Tweede Kamer "Voor zover de loonstijgingen op korte termijn niet kunnen worden gefinancierd uit de stijging van de productiviteit, uit een grotere invoer of een daling van het winstinkomen, leiden zij tot prijsstijging". HET ENIGE MIDDEL OM DE LONEN VAN DE ARBEIDERS TE BESCHERMEN TEGEN DE DIEFSTAL VIA PRIJSVERHOOGINGEN IS DE GLIJDENDE LOONSCHAAL EN HET MINIMUMLOON

Reeds vele tientallen jaren stijgen de prijzen op de wereldmarkt. De lonen zijn ook gestegen, maar niet in redelijke verhouding tot de prijzen. Men vergelijkte maar eens het loon van een arbeider van b.v. vóór de eerste wereldoorlog met het huidige loon. Zeker krijgt men nu 15 maal meer loon, toch kan men met het huidige loon niet 15 maal meer kopen. Natuurlijk leeft de westerse arbeider thans beter dan vijftig jaar geleden. Deze verbetering omvat echter slechts een fractie van de toename aan totale rijkdom - in elk opzicht- in de kapitalistische wereld.

Door verschillende groepen van arbeiders en bonden is in de laatste weken de eis gesteld van : een glijdende loonschaal of : een permanente openbreekclausule in de c.a.o.'s waarvan onmiddellijk

gebruik van zou kunnen worden gemaakt bij het stijgen van de prijzen. De werkgevers hebben het gevaar tijdig onderkend en de bestuurders van de metaalbonden gewezen op de consequenties van deze gevaarlijke eis. De komedie met een baard van Baart over de prijsstijgingen in de Tweede Kamer, was niets anders dan een afleidingsmanoeuvre, die de glijdende loonschaal in het eisenpakket van de metaalbonden moest vervangen.

meer vakantie

Het hoeft geen betoog, dat de werkgevers alles doen om het pact, dat zij met de vakcentralen moesten sluiten onder de druk van de stakingen en andere acties van de arbeiders zoveel mogelijk trachten uit te hellen. Reeds weten wij van Holtrop de directeur van de staatsbank, dat na 1 januari a.s. 5%, van de op die datum mogelijk geworden, onverplichte loonsverhoging, van 5% door prijsstijgingen zal worden opgeslokt, . REST: NIHIL.

Per 1 april a.s. of eerder mag een tweede 5% gegeven worden bij CAO-vernieuwing. Wij laten hier nog even terzijde, dat die werknemers, die niet onder een CAO vallen en dat zijn er nog altijd enige tienduizenden, heel hard zullen moeten knokken voor een beetje verhoging. Van de genoemde tweede 5% verhoging mag 0,8% afgetrokken worden voor twee extra (!) vakantie-dagen. De slimmerikken aan werkgevers-kant, -van de vakcentralen hebben wij daar althans niet over gehoord-, hadden al bekeken, dat het geven van de twee extra vakantie-dagen geen enkele concessie was, door het feit dat 1964 een schrikkeljaar is en in de daarop volgende jaren verschillende feestdagen voor de werkgevers gunstig vallen komen zij geheel aan hun trek. Laten wij hopen dat de 0,8% niet in de prijzen doorberekend wordt.

het minimum-loon

Over het minimum-loon is in het algemeen op het moment, dat wij dit schrijven nog geen overeenstemming bereikt. Helaas gingen op dit vlak, de metaalbewerksbonden eveneens door de knieën. In het boven reeds geciteerde verslag van de minister van sociale zaken d.d. 8 november staat onder de kop "Minimum inkomen" "In de Stichting van de Arbeid en de SER, zal het overleg worden voortgezet over de vraag op welke wijze tegemoet kan worden gekomen aan de behoefte om een bepaald minimum-inkomen (sic: HR) te waarborgen. In beginsel is overeenstemming bereikt over de hantering van een nader uit te werken toetsingsraatstaf bij de beoordeling van de c.a.o.'s en andere arbeidsvoorwaardenregelingen. Voor volwaardige werknemers is daarbij een bedrag van f100,- per week als uitgangspunt van een dergelijke inkomensnorm aanvaard. Deze norm zal gelden op de leeftijd waarop het volwassen loon wordt bereikt doch uiterlijk op 25 jaar. Met betrekking tot het minimuminkomen van vrouwelijke werknemers zullen de normen, welke hier te lande ingevolge het E.E.G.-verdrag worden aangehouden als richtsnoer gelden".

(Voor de vrouwen hanteert men de E.E.G.-normen omdat men hen op die manier 10% minder kan betalen. Als het er om gaat de mannenlonen op Europees peil te brengen dan is men plotseling bevreesd voor de betalingsbalans of verzint men een ander argument). Uit het citaat komt duidelijk naar voren, dat van de eis der vakcentralen t.w. een minimumloon van f 100,- per week of f2,25 per uur (zie "De Vakbeweging" 8 okt. 1963) heel wat werd afgesnoept door de werkgevers. In de vergadering van de Tweede Kamer van 12 nov. j.l. waar het verslag van minister Veldkamp aan de orde was, heeft I. Baart zijn mond gehouden, de overige NVV-bestuurders waren niet aanwezig en de heer Suurhoff van de P.v.d.A. zei: "Naar aanleiding van dit stuk (het rapport van de minister. zie pag. 303 van de Handelingen) zou ik graag namens mijn fractie instemming betuigen met het feit, dat de regering het in de Stichting van de Arbeid bereikte accord heeft "gehonoreerd", zoals de minister dat uitdrukt. Het is jammer dat niet ook overeenstemming is verkregen kunnen worden over een uitkering ineens, maar ik kan begrijpen, dat de vakcentrales van werknemers op het bereiken van overeenstemming op dat punt het accord ten slotte niet hebben doen afspringen". Tot zover de voorzitter van de P.v.d.A.

enige conclusies

In het bovenstaande hebben wij ons voornamelijk beperkt tot de metaalindustrie. Het ambtenaren-overleg zit op dit moment muurvast en de minister van Binnenlandse Zaken Toxopeus heeft gedreigd geheel buiten het overleg te zullen beslissen. In andere bedrijfstakken duren de besprekingen voort. Met enorme cynische brutaliteit, en volkomen negatie van de eisen die door de leden in de afgelopen weken naar voren werden gebracht, voeren de bondsbestuurders besprekingen met de werkgevers. (Hoe cynisch deze bestuurders zijn leze men in het walgelijke artikeltje "Wat zegt de trainer van Ajax" uit het blad van de A.B.C. (NVV), dat wij elders in "De Internationale" hebben opgenomen.

Wat hebben de onderhandelingen tot dusver opgeleverd?

5% loonsverhoging per 1 januari. Deze verdwijnt geheel door prijsstijgingen ("Zonodig eisen verhogen bij prijsstijgingen!", zie het NVV)

5% loonsverhoging per 1 april of eerder. Ook deze zal voor een belangrijk deel door prijsstijgingen gestolen worden. In deze tweede verhoging zit o.a. de 0,8% voor de twee vakantiedagen, die de werkgevers niets kosten.

Uitkering in eens? Afgewezen.

Minimumloon van f100,-. Een eis die veel te laag is en minstens f 125,- netto had moeten zijn. De werkgevers willen bovendien van het f100,- minimumloon f100,- minimum-inkomen maken. Inbegrepen overwerk, toeslagen enz.

Discriminatie van de vrouwelijke werknemers met de EEG-smoes.

Glijdende loonschaal. Door een aantal belangrijke bonden gesteld doch

door de Metaal-bonden reeds cadeau gedaan aan de werkgevers. Hierdoor wordt elke loonsverhoging direct of na korte tijd, de arbeiders weer afgenomen.

Als de arbeiders in de bedrijven niet opnieuw ingrijpen, dan zullen zij binnen enkele weken weer even ver zijn als zij waren in september op het moment, dat de acties begonnen. Opnieuw wordt bewezen, dat in de leiding van de vakbonden geen enkel vertrouwen kan worden gesteld. Deze leidingen moeten worden weggejaagd en vervangen worden door klassebewuste arbeiders. De strijd moet voortgaan voor :

Een minimum-loon van fl25,- netto per week, tegen prijsstijgingen beschermd door een glijdende loonschaal.

Tegen elke huurverhoging -met of zonder compensatie !

Tegen elke discriminatie van vrouwelijke arbeiders en jeugdigen !

Het witmaken van alle zwarte lonen !

Een loonsverhoging per 1 november 1963 van fl5,- per week voor iedereen .

Afschaffing van de Stichting van de Arbeid, het College van Rijksbemiddelaars en het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen 1945

Volledig herstel van het stakingsrecht voor iedereen.

Bij inkrimping van de werkgelegenheid invoering van een glijdende urenschaal (verdeling van de arbeid over alle arbeiders in het bedrijf met behoud van volledig loon)

Veertig-urige werkweek

Voor de democratisering van de vakbonden. Verwijdering van de bureaucraten.

H. Rubens.

O=O=O=O=O

HET BIER IS WEER BEST

De bruto-winst van de Amstelbrouwerij ontwikkelde zich als volgt :

1958	f 8.667.000
1959	9.833.000
1960	10.395.000
1961	11.243.000
1962	12.069.000

Het bierverbruik nam in de eerste negen maanden van 1963 met 12% toe. Toevallig ontvingen de aandeelhouders 12% dividend.

WAT ZEGT DE TRAINER VAN AJAX ?

"Aanvallen, altijd aanvallen", zegt ie. Dat trekt publiek, ze leven mee, ze zien wat. Ze hebben betaald, ze willen waar voor hun geld. Dat telt ook voor de bond en nu is het zover: de vakbonden, aangemoedigd door hun leden, zijn in de aanval en wat zeggen de mensen? "Daar hebben we op gewacht, wat waren ze slap - al maar verdedigen!"

En nu maar doelpunten maken. Jan zegt tegen Bram: "Ga mee jong, het is weer de moeite waard". En Bram was in geen jaren mee geweest. Hij kreeg er weer plezier in en schreeuwt het hardst van allemaal: "Hup Roemers, hup Liefwaard, zet 'm op, geef die bal door aan Penninkhof naar Van Hattem." Schot - keihard doelpunt!!!

Ja dat moeten onze bestuurders hebben -aanmoediging van een heleboel mensen. Er is voorlopig plaats voor 50.000. Komen er meer, dan gaan we verbouwen. Jan neemt Bram mee, Bram neemt z'n zoon mee, die er eerst niets voor voelde. Medeleven, aanmoedigen de club, je bond, maakt het de spelers in het veld mogelijk doelpunten te maken. Ze willen best. En als de tegenpartij ook een doelpunt maakt, mensen dan even koppië gebruiken - er zijn twee partijen en die willen allebei winnen. Dan niet schelden, maar gewoon doorgaan, kan het niet in de directe aanval, dan maar langs de lijn. Immers, alle doelpunten kunnen geen penalty's zijn. We spelen het spel volgens de regels -hoe beter de wedstrijd, hoe meer mensen er komen. Daar gaat ie weer, onze spelers hebben hun rode trui aangetrokken: hup Roemers, hup Liefwaard, wat een kans!

Tegen de lat....! Dat was een slecht schot. Roemers, een opgelegd doelpunt (uitkering ineens). Maar de jongens blijven hun best doen, gaan er weer op af, onder geloei van het publiek. Liefwaard, vrij voor doel, wordt gehinderd, maar schiet toch met dat oude linkse been van hem keihard en goal!! "

(Overgenomen uit "WELVAART", blad van de Algemene Bedrijfsgroepen Centrale d.d. 30 november 1963)

Wist u dat Roemers nog een rode trui had? (red. D.I.)

0_0_0_0_0_0_0

Het typeert de huidige Sultan dat hij in 1959 te Chiasso (een plaats op de Zwitsers Italiaanse grens) vice-president werd van een nieuwe maatschappij ter bestudering van de exploitatie van mineralen in Afrika, in het bijzonder in Marokko. Een onderneming waarbij bepaalde Zwitserse en Italiaanse financiële kringen zich gaarne van de mede werking van de toenmalige kroonprins wilden verzekeren. Om een ideale relatie met het imperialisme te kunnen bereiken moest de Hassankliek en aanhang eerst alle tegengestelde en afwijkende krachten, als georganiseerde krachten uitschakelen; wat systematisch in etappes gebeurde, eerst nog samenwerkend met de oude Mohammed de Vijfde en de rechtse burgerlijke nationalist, later steeds onverbloender en dictatoriaal.

Het hof begon via een Istiqlal regering onder leiding van Si Bekkai het Verzetleger en de Verzetbeweging te ontmantelen.

Een nationaal leger werd opgericht. Toen kreeg Balafrej in feite de taak, de Istiqlal van haar linkervleugel te zuiveren. De scheuring die hiet het uiteindelijke gevolg van was leidde tot de oprichting van de oppositionele U.N.F.P. Zo wilde men echter niet alleen een klap naar links uitdelen, doch tegelijk de ondergang van de Istiqlal als de grote leidende partij voorbereiden.

Hassan richtte de Mouvement Populaire op als partij van het hof, wat alleen mogelijk was op een Berberbasis.

Een andere manoeuvre was de uitlokking van Berber-opstanden in Noord-Marokko (Rif)

Een kabinet onder leiding van Abdallah Ibrahim één der leiders van de linker-vleugel van de Istiqlal kreeg de taak deze opstanden, en tegelijkertijd de resten van het oude Bevrijdingsleger, te liquideren.

De burgerlijke progressieve elementen van het program van Ibrahim werd sterk ingeperkt en gesaboteerd. De 40.000 ha. (van de

1.000.000 ha.) die van de Franse kolons werd overgenomen kwamen de boeren niet wezenlijk ten goede. De verdere sociaal-economische en financiële hervormingen, modernisering en ook de nationalisering droegen alleen bij en konden alleen bijdragen tot de versterking van de positie der bourgeoisie.

Het voortdurende nijpende geldgebrek bij alle ontwikkelings en industrialisatieplannen drong als het ware "vanzelf" tot nauwere relaties met het imperialisme. Na deze taak te hebben voltooid kon Ibrahim gaan.

Door middel van vervalste verkiezingen

kon de hofpartij (dat is op het ogenblik de F.D.I.C., Front de Défense des Institutions Constitutionnelles, waarbij de "Volks partij" zich aansloot), zij het met moeite de helft van de zetels in het Hogerhuis behalen. De nieuwe regering, volkomen onderworpen aan het hof kon toen de openlijke grote aanval op de oppositie, in het bijzonder de U.N.F.P. openen. Via de bekende methode van een ontdekt "complot tegen de regering" werden de meeste belangrijke oppositie organisaties verboden en een 1.000 tal U.N.F.P. en andere leiders gevangen gezet.

Het valt op dat de leiding der oppositie van de arbeidersbeweging, gedurende deze gehele periode totaal gefaald heeft. Het is natuurlijk buitengewoon moeilijk onder een verschrikkelijke politieke druk en terreur een principiëel Republikeins-Socialistisch program te ontwikkelen. Doch deze situatie pleit de U.N.F.P. leiding niet vrij. Zij heeft het nimmer gewaagd tot op de huidige dag, het half-feodale koningschap zelf aan de orde te stellen en evenmin om de zo broodnodige radicale landhervormingseisen naar voren te brengen, toen het nog min of meer in het openbaar mogelijk was. Nu is de U.N.F.P. in de illegaliteit gedrongen.

De weg lag vrij voor een compleet ongeremd harmonisch huwelijk tussen compradorenbourgeoisie en imperialisme. Eén grote vijand was er alleen nog over: de koloniale revolutie, in het bijzonder de Algerijnse sociale revolutie, met haar toenemende aantrekkingskracht in heel Afrika en in Marocco niet in de laatste plaats.

De aanval op Algerije.

Voordat Marocco onafhankelijk werd drong M.I.F.E.R.M.A. (een grote Franse onderneming die zich bezig houdt met de exploitatie van mineralen en beheerst wordt door Pennaroya) er bij de Franse regering op aan van het gebied Mauretanië, een afzonderlijke staat te maken: de zeer rijke ijzererts voorraden van de mijnen te Fort Gourand konden dan over (voor het imperialisme) veilig gebied worden afgevoerd naar de haven St. Etienne aan de Atlantische kust.

Een zelfde soort manoeuvre herhaalt zich nu. Ook de Zuid-Westelijke Algerijnse Sahara in het bijzonder het gebied van Tindouf heeft rijke ijzermijnen en hoogstwaarschijnlijk belangrijke olievoorraden.

het hotelwezen en de Banque de Rothschildt (Parijs) via Penarroya: mijnen te Ouenza; samen met Zellidja in de Fonderies Penarroya-Zellodja; de Union Marocaine de Minerais et Métaux (U.M.E.T.O.).

Daarnaast moeten nog worden genoemd de Omnium Nord-Africain, beurswaarde + 6 milliard frs, geboren uit een associatie van de Banque de Paris et de Pays Bas en Penarroya, die tot 1959 het recht had, het Marokkaanse geld uit te geven. Dit recht werd in 1959 verkocht aan de Marokkaanse staat voor één milliard, zeshonderdzesentwintig miljoen frs. Het tabaksmonopolie behield men. Eén der dochtermaatschappijen is de Société Anonyme des Transports Automobiles du Sous (S.A.T.A.S.)

Voorts is er nog Worms Maroc (met als Algerijns filiaal B.I.A.M.), de Société Commerciale d'Affrètement et de Combustibles (S.C.A.C. welke zelf weer een filiaal is van M.O.K.T.A.) en Saga Mory (Algerijnse zusteronderneming werd genationaliseerd).

Het Franse kapitaal is niet alleen gebleven. Talrijk zijn de Amerikaanse belangen die meestal vervlochten zijn met Europese ondernemingen. Zo heeft b.v. de Amerikaanse Bethlehem Steel een relatie met de holding-maatschappij van Zellidja "O.V.A. I.M. geheten (mijnbelangen). De Engels-Nederlandse Koninklijke Olie heeft een belang in een fosfaatfabriek in Safi en onderhoudt goede betrekkingen met de Londense en Parijse Rothschildts.

En Marocco is natuurlijk geen geïsoleerd investeringsgebied. De genoemde zeer grote Franse maatschappijen hebben meestal filialen in Algerije, die nu met nationalisatie bedreigd worden of reeds genationaliseerd zijn.

De klasseverhoudingen.

Ondanks al deze activiteiten van het buitenlandse kapitaal bleef een aanzienlijk deel van Marocco, vooral de Berbergieden grotendeels in een pré-kapitalistisch stadium van productie voor eigen onderhoud steken. Dit heeft ten gevolge dat het landbouw-probleem wel acuut is - de agrarische massa's zijn zeer arm - doch niet zo explosief was en is als in Algerije, waar zich een veel massaler onteigenings en proletariserings-proces had voor-

gedaan. Welke toestand zich ook weer weer-spiegeld in de zwakheid van de massa-beweging in Marocco.

De Marokkaanse heersende klasse bestaat uit grootgrondbezitters en een nieuwe beperkte bourgeoisie van handelaren, ondernemertjes, ambtenaren enz.; tegenwoordig zeer sterk met het imperialisme verbonden en ervan afhankelijk, alsook nauw samenwerkend met het hof. Natuurlijk is er naast de compradoren-bourgeoisie, ook nog een meer nationalistisch georiënteerde burgerlijke en klein-burgerlijke vleugel, doch deze is zeer zwak en op het ogenblik door de reactionaire concentratie - hof, compradoren, leger en politieapparaat - sterk teruggedrongen.

Het moderne proletariaat is van een betrekkelijk geringe omvang. De onafhankelijke vakbeweging, de Union Marocaine de Travail (U.M.T.) was evenwel een tijdlang uiterst militant. Zij is steeds solidair gebleven met de Algerijnse revolutie. De massa der boeren is ongeorganiseerd en treedt nog niet als politieke factor op, als we Berberopstanden in het Rif-bergland buiten beschouwing laten.

Hassan's opgang.

Bij het bereiken van de Marokkaanse onafhankelijkheid in 1956 was de situatie voor de nationalistische massa-beweging gunstig.

De positie van de burgerlijk-nationalistische Istiqlal, het Bevrijdingsleger, de Verzets-beweging (o.a. de radicale Croissant Noire, Zwarte Halve Maan) en de vakbonden (U.M.T.), was sterk.

Een deel der feodalen had zich zelf door al te nauwe samenwerking met het Franse imperialisme (Ben Arafra avontuur) zwaar gecompromiteerd en uitgeschakeld. In 1963, na zeven jaar is een reactionair feodaal-compradorenblok onder leiding van het hof almachtig. Dat is in het bijzonder het werk van Hassan geweest, doch het werd reeds voorbereid door Mohammed de Vijfde. De laatste vertegenwoordigde de traditionalistische (feodale en half-feodale) gematigde nationalistische sector en werd ook gesteund door het min of meer nationalistische deel van de bourgeoisie.

Voor Hassan, wiens raadgever Guedira is was de onafhankelijkheidsstrijd iets onaangenaams en de onafhankelijkheid een onvermijdelijk kwaad.

Voldoende reden voor het imperisisme om te proberen dit gebied weer in handen te krijgen.

Het probleem is alleen dat er nog geen goede, redelijk nabijgelegen Atlantische afvoerhaven is. Plannen zijn er in de maak om in de gunstig gelegen Spaanse kolonie Rio d'Oro een haven te bouwen, om zo onafhankelijk te zijn van de natuurlijke oude afvoerweg over Oran.

In Rio d'Oro komt, in het verlengde van de M.I.F.E.R.M.A. mijnen in Noord-Mauretanië, ook al ijzererts voor, en na dertig jaar zoeken van Spaanse zijde is de Amerikaanse Gulf Oil nu naar olie aan het speuren. Een gelukkig toeval wil dat er op de Spaanse Kanarische eilanden reeds een olie raffinaderij staat.

Om zich min of meer aanvaardbaar te maken in het verband van de nieuwe neo-koloniale samenwerking in Afrika, heeft de Spaanse regering enige concessies gedaan: de kolonie Ifni werd ten gunste van Marocco beperkt tot de hoofdstad en omstreken; Spaans Guinée kreeg een soort intern "zelfbestuur".

Als Marocco het imperialistische spel (mede) tegen Algerije goed meespeelt, krijgt het van Frankrijk een petro-chemisch industrie-complex te Safi.

De economische en politieke relaties tussen Marocco, Frankrijk en Spanje worden nu steeds inniger.

Wij zullen hier niet ingaan op de bijzonderheden van de militaire gebeurtenissen na de Marokkaanse aanval op Tindouf.

Wij stellen alleen vast dat het socialistische Algerije de verdedigingsoorlog voert met een zeer juiste internationalistische lijn. Een scherp onderscheid wordt gemaakt tussen de contra-revolutionaire agressie der Marokkaanse heersende klasse in samenwerking met het imperialisme, en de Marokkaanse massa's die de zelfde belangen hebben als het Algerijnse volk.

De U.N.F.P. als zodanig heeft zich nog niet tot die hoogte weten op te werken.

Wel individuele leiders zoals Ben Barka (in Egypte) en vertegenwoordigers van de Marokkaanse Studentenvereniging die zich op 1 November te Algiers voor de volkomen solidariteit van de massa's der beide volken uitspraken. Een bescheiden begin. Doch ook het begin van de weg van de ondergang van het hof en de heersende klasse in Marocco.

Het is te zeer tegen het huidige Afrikaans getij in, dat Hassan de Tweede zijn "koninklijk" hoogtepunt bereikte.

Ed. Verheyen.

HET STOND IN DE PERS VAN DE U.S.A.

(vertaald uit "The Militant", 11-11-'63)

TRANS ATLANTISCHE GEESTELIJKE BIJSTAND

We weten niet of u direct kunt draaien vanuit de V.S., maar "World Outlook" offreert dit behulpzame nieuwtje uit Parijs: "Wanneer u zich naar of gedeprimeerd voelt door het leven in zulk een wrede wereld, dan kunt u onmiddellijk geestelijke bijstand krijgen. Vraag eenvoudig de telefoniste om no. 273636 Zurich, Zwitserland voor u aan te vragen. U kunt dan luisteren naar een band-weergave van 1 minuut van een tekst uit het Nieuwe Testament, afwisselend voorbereid door Protestantse en Katholieke geestelijken. De tekst van deze maand van "Telo-Consolation", gaat over de naastenliefde.